

המביא גט פרק ראשון גיטין

פז.

עין משפט
נר מצוה

צ א מ״י פ״ד מהל' וזכיה הל' ה' טוש"ע
ס מ ס' רנב סק"פ ב:
א ב מ״י פ"ו מהלכות גירושין הל' י' סג
ע פ ע' טוש"ע אה"ע ס' קמב סק"י טו:
ב ג מ״י שס הל' טו טוש"ע שס סק"י ט:
ג ד ה מ״י שס הל' י' טוש"ע שס סק"י טו:
ד ו ז מ״י שס הל' י' טוש"ע שס סק"י טו:

גליון הש"ם

מ' איבעיא להו ר"ש
ונשיא. ע' צאל שבע פ"ג
הוריות דף יא ע"ב ד"ה
כגון חני:

לעזי רעז"י

נרשק"א. סיכה, מכבנה.

מוסף תוספות

א. א"ת מאחר דקיימ
מצוה לזקנים דברי הלכה
ואחר הוצרכו חכמים לומר
דברי שרע כמ"כ כחובינן
ומסבירין דמו, תפוק ול'
אפי' בברא מצוה לזקנים
דברי הלכה וי"ל. מ"ס
מ"ס. ועי' מ"ס
והנ"ל. ומה שפ"ק צ"ל
קט"ו ל' לוח', ל' אכאן
משמע דרב חסדא סבין
לפי שטע' עדים מצד
לקיימו. מ"ס.
וה"פ, מ"י אינא מ"י
דאילו אלא חד שרי כלומר
א"י אמר כפי נחתה
שתי החתימות דשר
הוצרכו דאינא על החתימה
השניה שרי פסול, אלא
השרע ברא אפי' הוא ואחר
מצידן על חתימת ד' שני
פסול, ואח"כ לחודי' א'
מ"ס דיעת' פשיטא דלא
הומין אלא אפי' הוא
אח"כ פסול. מ"ס.
I. והשתא נחא דאח"כ
אח"כ א' פשוט דאח"כ
לחודי' לא מרמין לומר
כ"כ שואר ק"ט שטרות.
ס. I. כלומר באות
לשון עצמו שהניד על
הצ"ח א"ל הוא גומר וא"ל
ס. I. ג' על חצי
השני, היה. ס. I. (של)

פסקי רי"ד (המשך)

משגחיו ביה הא אמר
לעיל (ג.) דצריך שיאמר
גם בפני נכתב ומעיד על
כל הכתיבה שנכתב לשמה
גזירה דלמא אתי
לאיחלופי בקיום שטרות
בעלמא דכל קיום שטרות
הוא בשני עדים והכא
משום עיגונא דאיתתא
הימננה רבנן לחד כבי תרי
ודוקא היכא דהעיד גם על

גם על הכתיבה לא הימנעו
פני נחתם חציו בפני נכתב
שוב אינו צריך פי שיטה
תם חציו פסול פי עד אחד
צא גט בטל ובניה ממזרים
בקיום הגט או כולו בתקנת
תקן חכמים דהימנעו כבי
אילו אמר חד כשר והשתא

(א) עי' רי"ד לעיל סוף דף 3:

וַיְהִי יְהוּדָה הַנְּשִׂיא כו' **כ"א** וַהֲבִיא דַּמַּת אִמּוֹן מִצֹּחַ לְקִיּוֹם בו'. ^א פירוש היכא דמת ונתן קודם שמת המקבל אבל דברי סמיך מרע כמסורין דמו אפילו מת מקבל דבישא כדפירשנו לעיל: **אָן** דקאמר משמיה דנשיא. לפי שלק מאינו שהיה נשיא קבעי שמה אסר התנא מדבריו והיה לו לשנות אמר ר"ש הנשיא אומר ופשיט מרב יוסף ודחי עדיין תבעי הנשיא אומר או דקאמר משמיה דנשיא דשמה לינשא דבריתא נקט רב יוסף ומצינו שהתנא שנה ענין זה בבב"ק (דף ע"ב:) ר' יעקב משלח חלי נזק ופרין ר' יעקב מאי עניניה:

הדרך עלך המביא קמא

המבוא. בפני נכתב כולו ובפני נחתם חציו. גמ' משמע ודגרסי' זרישא בפני נחתם כולו בפני נכתב חציו ותימה למ"ד לפי שאין עדים מאוין לקיימו כיון דתנא בפני נכתב חציו ונחתם כולו פסול כ"ש בפני נחתם חציו ואומר ר"י דלינטריך דקד"א ליתכשר דחשיב טפי מכתב סופר ועד דליכא שני עדים חתומין אלא דליכא קיום אלא אכתבה

הדרך עלך המביא קמא

המביא יגמ ממדינת הים ואמר בפני נכתב
אבל לא בפני נחתם בפני נחתם
אבל לא בפני נכתב^ז בפני נכתב כולו ובפני
נחתם חציו בפני נכתב חציו ובפני נחתם כולו
פסול^א אחד אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני
נחתם פסול^ב שנים אומרים בפנינו נכתב ואחד
אומר בפני נחתם פסול^ו ר' יהודה מכשיר
^האחד אומר בפני נכתב ושנים אומרים בפנינו
נחתם כשר: **גמ'** הא תו ל"ל הא תנא ליה
חדא זימנא^ז המביא יגמ ממדינת הים צריך
שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אי מההיא
הוה אמנאי^ח צריך ואי לא אמר כשר קמ"ל:
בפני נכתב חציו ובפני נחתם כולו פסול:
הי חציו אלימא חציו ראשון^ט והאמר ר"א
אפילו לא כתב בו אלא שיטה אחת לשמה
ישוב אינו צריך אלא אמר רב אשי^י חציו
אחרון: בפני נכתב כולו ובפני נחתם חציו
פסול: אמר רב חסדא ואפילו שנים מעידים
על חתימת יד שני פסול מאי טעמא או כולו
בקיום הגמ או כולו בתקנת חכמים מתקיף לה
רבא ימי איכא מידי דאילו אמר חד כשר
השתא דאיכא תרי פסול אלא אמר רבא אפי'
הוא

מסיק איהו לכוּלִּיה דִּיבּוּרָא^ה ואומר גס צפני נחמס' כשר ובי
אחיבא אחר צהדיה ומעידין שמכירין החמית' נמי אין לפוסלו
לדל גרע אותו עדות משאם היה אומר בעלמו צפני נחמס:
אני

[illegible]

כְּבִינְתִּי. נושק"א בלע"ו: והיא צ"ב מנה. כך הימה שוה: **תַּקְדַּשׁ** **אִמָּם.** קללה היא כלומר לא יעלו על לב ולא יזכרו צדית המדרש להלאיה לפי שרשעים היו שהיו מקיימין קוים בדרש"י ולר"א כללים ולויתניהו ולא נלמד מהן ראייה לפי שלא דקדקנו בהן איך הימה אותה

וְלֹאֹהֶה שִׁמְמוֹךְ שהיו רשעים לא הוזכרו **צִבְצָבָהמ"ד:** סנה קט"א כר"א. **לֹאֹמֶר** **שָׂכִיב** מרע עזריא שום הלכך הולך **דִּדְיָהּ** לאו כוזי דמי: **וְיֵשׁ אוֹמְרִים** **דִּבְרֵנָּה.** דדברי שכיב מרע ככתובין **וּכְמִסּוּרִין דְּמִי וּפְסִי'** לא מת משלה **נִגְמִי** יתנו ליורשי מקבל כל זמן שלא **חִזּוֹר** משלה מדבריו: **כִּר"א.** מדתלו **טַעֲמָא** במיתה הא אם לא מת יחזרו **לֹה:** **מִסְפָּקָא** להו. אי כר"א אי **כִּכְרֵבְנָה** והיכא דמית גמי **מִסְפָּקָא** להו **לִמְזֻזָּה** לקיים דברי המה אם לא: **פְּסִי.** במילתיה דר"ש יחזרו למשלח **וְלֹא** תתני ליורשי משלה **דְּבָלָה** מת עסקין:

הדרך על המבוא קמא

המב"א. צפני נחםס חליו. אחד מן העדים: 'א' אומר צפני נכח ואחד אומר כו' פסול. אי כשהגט יוצא ממחת ידי האחד שהוא מביאו ואין צבירו עליה כשהבאתו משם הכי פסול לנשוא אכרורה רבנן לנחמריהו. לנחמריהו. ולמאן דמוקי לה נמי בגמ' בששניהם שלוחים אפ"ה פסול כיון דחד הוא דאיכא אחתימה ואיהו לא מסהיד אכתיבה אתי לאחילופי בקיים שטרות דעלמא בעד לא אחד כדאמר' צ"פ"ק (לעיל דף ג.). שנים אומרים צפנינו נכח ואחד. טעמא: אומר כו' נמי פסול נכחם האי שטרעא: רור' יודעה מכזי. דכיון דמלרבינן לאסאודי נמי אכתיבה או הוא או אחר

חָדָא זִימְנָא הַמְּבִיא
 שִׁיאֲמַר בְּפִנִּי נִכְתָּב וְ
 הוּא אֲמִינָא "צִרְךָ וְאִי
 בְּפִנִּי נִכְתָּב חֲצִי וּבִכְּ
 הִי חֲצִי אֲלִימָא חֲצִי
 אֲפִילוּ לֹא כֹתֵב בּוֹ אִי
 יֵשׁוּב אִינוּ צִרְךָ אֲלֵא
 אַחֲרֹן: בְּפִנִּי נִכְתָּב כִּי
 פְּסוּל: אֲמַר רַב חֲסָדָא
 עַל חֲתִימַת יָד שְׁנֵי פַסְ
 בְּקִיּוֹם הַגֵּמַת אוֹ כוֹלֵל בְּרַ
 רְבָא יָמִי אִיכָא מִדֵּי
 הִשְׁתָּא דְאִיכָא תְּרִי פַסְ
 חָא הִיא אֲמַר הַשְׁלִיחַ אֲנִי
 בְּפִנִּי נִחְסֵת דְּהִי אֲמַרִּין
 דְּכִי אֲמַר יוֹדַע אֲנִי נָמִי
 מְהֵימֵן בְּשִׁמְעָתָא קְמִימָא:
 הֲוֵא

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) בכת"י נוסף. שאמר
משהו ר' יעקב שאמר וכו',
(ב) ע"ל יג. (ב"צ קנא.
קעה-ל) (ג) (לעיל ד: וש"ל).
(ד) (גירסת הר"ש כמו
שהוא בשיקפא ע"ל תוס').
(ה) 'ע' חוס' לקמן ח. ד"ה
אחד אומר וכו' (ו) לעיל
ב. (ז) (בברכות ט: וש"ל).
(ח) לעיל ה. (ט) (ב"צ קנו:).
(י) (לקמן טז:). (יא) (לקמן
טז:). (יב) (לקמן ל"א).
(יג) שיד לע"ב.

מוסף רש"י

בביתו. טעמיה. נלע"ז
קרי שטעין מין
ערש ממח לחבר הנגד
(שבת 71.) פרמליז ווא
צית נשכש שקורין טעמיה
בית נשכש נשכש פסיתום
וי' הילקין (בבביות 14.)
קרימו הבבית אר
בבירה. אס ממח שבי
ערש בלז שרר יסיה
אילל למחור מודור יסיה
במח מחמת מיה דלמ
נלע"ז קין אר דמית
דאל אל מעינל לאקומי
משח דני רולל במחיה
מחמת מיה. ואל ממח
שכח ממח נחשקת אר
ומענינ אל לאקומי במחיה
מחמת מיה לאקומי
לעיל (כ"ז קנא.) דאל
מחיה שרר ממח נחשקת
מחיה עלתח מוריד אל
מקוסא במחיה וא"כ מ"כ
פלג ירל אפילו במחיה
מחמת מיה (רשב"ם 17.)
א"כ. מני רולל בקרבם
(שבת 137.) מני מניחל אר
מני רולל דרשעש יר
דלמליש נחשקת ארס
דקרבס טעמח בקרבם
וקוסא מוח דקוסוס רגנ
לקיס ממח ארס נלמח
בלז קין (שבת 118.)
הדרין ערל הבבית קמא
המבית גבט ממדינת
דוים. כל ח"ל קין ליה
מיתב ארס מני מנגל (דער
א"כ.) צריך. סלח ממח
לומר בפני נכתב ובפני
נחמה. ואלמל אר סעל
נשאל סלח לנלמל אר

פסקי רי"ד

הַמִּנְיָהּ גַּם מְדִינַת הַיָּם
וְאָמַר כִּפְנֵי נִכְתָּב אֲבָל לֹא
כִּפְנֵי נִחְתָּם כִּפְנֵי נִחְתָּם
כָּפֹל לֹא כָּפֹל נִכְתָּב כִּפְנֵי
נִכְתָּב כָּלוּל וּבִפְנֵי נִכְתָּב
חֲצִי כִּפְנֵי נִכְתָּב חֲצִי
וּבִפְנֵי נִחְתָּם כָּלוּל סֹטָל א'
אוֹמַר כִּפְנֵי נִכְתָּב וְא'
כִּפְנֵי נִחְתָּם סֹטָל שׁוּמִ
אוֹמְרִים כִּפְנֵי נִכְתָּב וְא'
אוֹמַר כִּפְנֵי נִחְתָּם פִּטְרֹל וְד'
יְהוּדָה מִכְשֵׁר א' אוֹמַר
כִּפְנֵי נִכְתָּב וּשְׁנֵים אוֹמְרִים
כִּפְנֵי נִחְתָּם אֲמַר כִּפְנֵי
א' מִן הַעֲדָה שׁוּמִ וְא'
וְכִרְבָּן א' אוֹמַר כִּפְנֵי נִחְתָּם

פסול או כשהגט יוצא מתחת
לתרייהו ולמאן דמוקי לה ב
אתי לאיחולפי בקיום שטרות
בפני חותם נמי פסול משום
לאיחולפי ובגמ' אמרינן דא
מפרש הא תו למה לי הא ת
אמינא צריך לכתחלה ואי לא
חיישנו ולכך חתום שניאמר